

У Бечу је Станојевић ушао у тешње везе са Јованом Радонићем, мало старијим другом из гимназије, који је студирао општу историју са географијом. Радонић сам казује, да је под Станојевићевим утицајем и он почео слушати Јагићева предавања и постепено све више са опште историје прелазити на националну. Станојевић сам ишао је и на предавања других бечких хисторика, али се за њих није могао много загрејати. Кад смо разговарали о тим студијама он се од свих тих професора није ни на једном задржавао дуже или с више непосредније заинтересованости. Радонић помиње Макса Бидингера, „типичног претставника универсалне историје“, чија га је личност „још највише интересовала“ и Л. М. Хартмана, тада младог доцента. Хартмана је Станојевић и волио и ценио; и то је био, колико знам, једини наставник бечке немачке школе с којим је наставио везе и доцније. Његову *Хисторију Италије у Средњем Веку* пратио је с пажњом, док је постепено излазила, и искоришћавао је нарочито у свом делу *Византија и Срби*. После рата, Хартман је био Станојевићев повереник у бечком архиву Министарства Иностранних Дела при претресању једног питања у вези са такозваном ратном одговорношћу.

Станојевић је и као студент наставио писање реферата и оцена и објављивање својих научних испитивања. Он је очевидно напредовао. Његове оцене све су више показивале човека који је начисто са методом и задацима праве критичке историографије, а у исто време и човека који све дубље улази у своју струку. Његове оцене обрађале су већ тада општу пажњу на себе. Наша научна хисториска критика, сем борбених обрачуна И. Руварца са П. Срећковићем, била се прилично успавала. Наши главни хисторичари, Ст. Новаковић, Ч. Мијатовић и Љ. Ковачевић, нису више, или нису уопште писали критика, а други, млађи хисторичари, јављали су се тек с времена на време, поводом овог или оног питања. Први је Станојевић почео да приказује сва важнија хисториска дела, која су се јављала код нас, и да хисториску критику негује као посебан род.

Од свих тих оцена упала је у очи нарочито оцена о Новаковићевом делу *Срби и Турци XIV и XV века*, која је излазила у *Стражилову* 1893, бр. 48—51. Станојевић је тад био тек у трећем семестру својих студија, а Новаковић је био већ старији господин, са скоро тридесет година научног рада и са врло великим именом. Шта је млади студент могао замерити њему? Шта је он могао знати више и боље од Новаковића? А, међутим, млади Станојевић имао је у многим право и учинио је неколико и начелних и стварних замерака, које се не дају оспорити. Он је с правом замерио Новако-